

[Alsing Andersen.]

stillet forslag om, at antallet af tjenestemænd i udenrigsministeriet til rådighed skulle forøges fra 5 til 8. Der har fra visse sider i udvalget været tvivl om hensigtsmæssigheden af hele dette system. Der har derfor ikke kunnet opnås enighed om den udvidelse, som den højtærede udenrigsminister gerne havde set, og ændringsforslag nr. 1 går derfor ud på, at denne udvidelse ikke finder sted, at det pågældende begreb — tjenestemænd til rådighed — opretholdes fortsat, for at man kan gøre yderligere erfaringer, men at det nuværende antal på 5 opretholdes og altså ikke udvides til 8, således som det var foreslået.

Dels i forbindelse med de erfaringer, der kan gøres på dette område, dels i forbindelse med de erfaringer, som man på andre områder med hensyn til udenrigstjenestens organisation kan gøre i den kommende tid, er stillet ændringsforslag nr. 2, der går ud på, at loven kun forlænges i tre år, således at loven om udenrigstjenesten påny skal forelægges til revision i rigsdagssamlingen 1952—53.

Den højtærede udenrigsminister havde hellere set sit lovforslag gennemført uændret, men er dog efter omstændighederne gået med til de ændringsforslag, som der kunne opnås enighed om i udvalget, og jeg skal derfor på udvalgets vegne anbefale såvel de stillede ændringsforslag som lovforslaget i dets helhed til vedtagelse i det høje ting.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen): Jeg takker udvalget for dets betænkning, og jeg takker ordføreren, det ærede medlem hr. Alsing Andersen, for de udtalelser, han lige fremsatte.

De ændringer i den gældende lov om udenrigstjenesten, der indeholdes i det foreliggende lovforslag, er få og af begrænset betydning. Den eneste positive ændring, jeg havde bedt om, var den, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen lige omtalte, nemlig en forøgelse fra 5 til 8 af de embedsmænd, som kan stilles til rådighed. Denne ændring har udvalget ikke fundet anledning til. Dette beklager jeg, idet det havde været ønskeligt og i tjenestens interesse, om udenrigsledelsen havde fået lidt større bevægelsesfrihed i de bevægede tider, som vi lever i.

Men medens jeg således bad om noget, jeg ikke fik, har udvalget til gengæld givet mig noget, jeg ikke har bedt om, nemlig bestemmelsen om, at udenrigsloven skal tages op til revision senest i rigsdagssamlingen 1952—53. Loven af 1945 skulle først revideres efter 5 års forløb, men udvalget har altså ønsket, at loven skal tages op til revision igen allerede om knap 3 år. Dette er efter min mening en meget kort periode for en organisatorisk lov, og det vil ikke blive lettere for udenrigstjenestens ledelse at disponere med denne revisionsklausul hængende over hovedet.

På den anden side er ingen af de punkter, på hvilke udvalget har foreslået ændringer i lovforslaget, af en sådan karakter, at jeg slet ikke kunne gå med til dem. Jeg har derfor ment at kunne tiltræde dem, også for at give et bidrag til, at udvalgets betænkning kunne blive enstemmig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i og forlængelse af lov om erhvervsøkonomiske foranstaltninger, vareforsyning m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 464 af 14. november 1949.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3642; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 1797).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, de stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ordføreren (Einer-Jensen): Udvalget har holdt en række møder, derunder adskil-